

ZINĀS

Meklē
Klimata vēstnieku

Pasaules dabas fonds un pasaules vadošais pārtikas pārstrādes un iepakojšanas risinājumu uzņēmums Tetra Pak izsludina konkursu «Klimata vēstnieks 2020». Šogad konkursa rīkotāji vēlas godināt jauniešus, kas savā ikdienā vai interešu izglītības kolektīvā veic ieguldījumu dabas saglabāšanā un ar savu piemēru iedvesmo līdzcilvēkus savā skolā, apkaimē, pašvaldībā vai citviet. Izsludinātajam konkursam ir divas nominācijas, kurām var gan pieteikties pats, gan nominēt kādu līdzcilvēku vai interešu izglītības kolektīvu. Nominācijai «Dabai draudzīga dzīvesveida vēstnieks» var pieteikt jauniešu vecumā no 7 līdz 22 gadiem, kas ikdienā piekopj videi draudzīgu dzīvesveidu, savukārt otrai nominācijai «Dabai draudzīga dzīvesveida vēstnieks/kolektīvs» – kolektīvu, kas apvieno jauniešus vecumā no 7 līdz 22 gadiem un ir guvis būtiskus panākumus videi draudzīgu iniciatīvu īstenošanā. Šajā nominācijā ietilpst, piemēram, interešu izglītības kolektīvi (dejojāji, dziedātāji, zinātnes un citi radošie pulciņi), kas iesaista savās aktivitātēs un iedvesmo līdzcilvēkus savā skolā, apkaimē, pašvaldībā vai citviet. Pieteikšanās konkursam notiek elektroniski vietnē ejuz.lv/klimatavestnieks2020 līdz 2020. gada 8. martam (ieskaitot).

Talka Kolkā,
palīdzot vabolei

Dabas aizsardzības pārvalde ceturtdien, **19. februārī**, Slīteres Nacionālajā parkā Sikragā rīko biotopu kopšanas talku, lai palīdzētu ļoti retai vabolei, kam nepieciešami specifiski dzīves apstākļi. Priekšu svekotājkoksngrauzim (*Nothorhina muricata*) nepieciešami vismaz 150 gadus veci priežu stumbri ar biezu un saules apspīdētu mizu. Neskatoties uz vaboles nosaukuma ietvertu nosaukumu – koksngrauzis, tā nekaitē koka augšanai, jo visā savas attīstības stadijā dzīvo priežu mizā. Par vaboles klātbūtni norāda nelieli caurumiņi priežu mizā un svekojums. Tāpēc, lai nodrošinātu entomologa ieteiktos svekotājkoksngrauža dzīvotņu uzlabošanas pasākumus, pārvaldes Kurzemes reģionālā administrācija organizē talku. Talkas laikā atsevišķas vecas priedes tiks atēnotas, ļaujot saulei apspīdēt stumbrus. Dabas aizsardzības pārvalde aicina dabas draugus rast iespēju veltīt savu laiku un piedalīties talkā. Talcinieki tiek gaidīti 19. februārī Sikraga centrā apgriešanās laukumā 10.00. Sīkākai informācijai un lai pieteiktos talkai, lūgums zvanīt pa tālruniem 29186358 (Raitis) un 27878099 (Ērika).

Ekosistēmu pakalpojumi jūras piekrastē

Dažādība ir mūsu bagātība

Rīgas reģiona “zaļā” attīstība

Rīgas plānošanas reģions ir Latvijas galvaspilsētas reģions, kas savos stratēģiskajos mērķos līdz 2030. gadam nozīmīgu vietu ir atvēlējis videi gan redzējumā par reģiona ekonomisko attīstību, gan dzīvesveidu un vietu attīstību.

Plānošanas reģionu loma ir būt par sava veida “savadēju”, vidutāju un konsultantu reģiona pašvaldībām, veidot dažāda mēroga un formāta sadarbības platformas. Lai runātu par vietu reģiona attīstību, plānošanas reģiona vietu un lomu reģiona ilgtspējīgā attīstībā, kas ietver arī ekosistēmu sniegto pakalpojumu nozīmes apzināšanu un vienotu sapratni, projekta «LIFE Ekosistēmu pakalpojumi» vadītāja **Inga Hoņavko** uz sarunu ir aicinājusi Rīgas plānošanas reģiona Telpiskās plānošanas nodaļas vadītāju **Rūdolfu Cimdiņu** un telpiskās plānošanas speciālisti **Sabīni Skudru**.

– **Kāpēc jums bija svarīgi izcelt vides jautājumus?**

R. Cimdiņš:
– Tas, protams, izriet jau no pamata pilāriem ilgtspējīgai attīstībai, kas ir sociālais, ekonomiskais un vide. Mēs arī šo ekonomisko pilāru esam vairāk vērsuši vides virzienā. Šobrīd jautājumi par vidi, par klimata lietām nokļuvuši uzmanības centrā. Tas, ka tie kļūst aktuāli, mums bija skaidrs jau, strādājot pie stratēģijas 2013. un 2014. gadā. Tādēļ rīcība tika skaidri iezīmēta jau šajā dokumentā. Tagad šie jautājumi ir aktualizējušies arī jaunā plānošanas perioda kontekstā, strādājot pie dokumentiem un jaunajiem projektiem.

“Rīgas reģions: ekoloģiski tolerantā dzīvesveids un vietas, kā arī zināšanās balstīta “zaļā”, inovatīva un elastīga ekonomika.”

S. Skudra:
– Tā savā ziņā ir arī Rīgas reģiona specifika. Mēs esam visblīvāk apdzīvotais reģions, ir attīstīta eko-

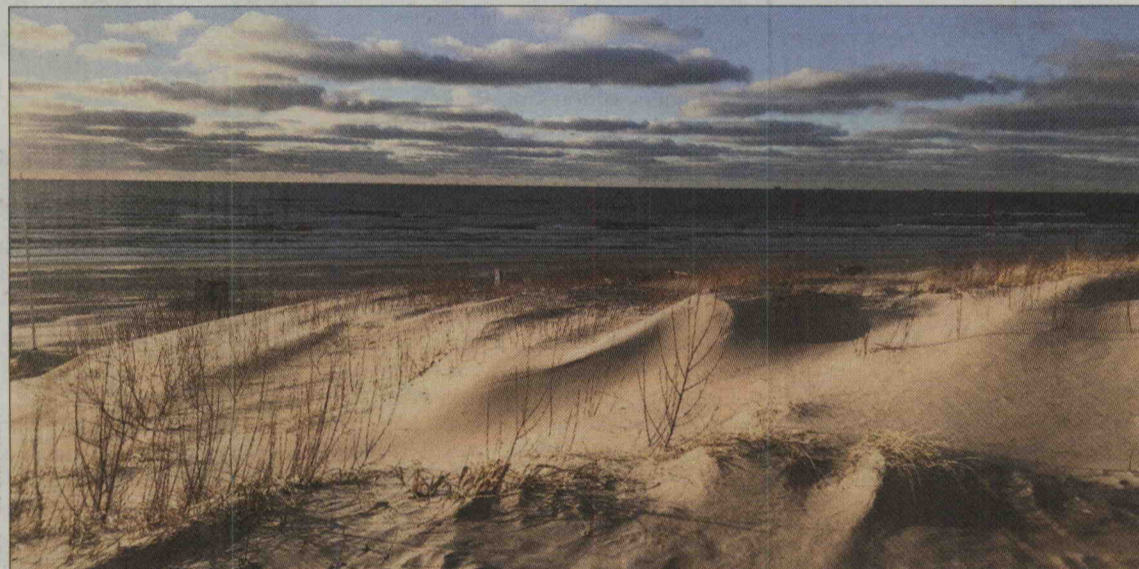

FOTO - Ivona Plaude

nomika, līdz ar to arī sapratne par ekonomikas ilgtspēju ir ātrāk un straujāk nostabilizējusies. Daba jau bez mums var iztikt, bet mēs gan vairs nesaņemsim tās kvalitātes, ja attīstīsimies, neizprotot līdzsvara būtiskumu, arī ekonomiskajā attīstībā.

– **Kas, jūsuprāt, ir vieda attīstība? Vai tā ir saistāma tikai ar zaļās ekonomikas, zaļās uzņēmējdarbības attīstību?**

R. Cimdiņš:
– Mums bija speciāli pasūtīts pētījums viedas attīstības virziena izpētei Rīgas reģionā. Šī virziena attīstīšanai mēs iedvesmojamies no Austrijas pieredzes, bet jau pašā sākumā definējot, ka viedums nav tikai ekonomikā, tas ir skatāms plašāk – mēs runājam par viediem cilvēkiem, viedu vidi, viedu transportu, dzīvošanu un mājokli, un viedu pārvaldību.

S. Skudra:
– Kopumā tie ir seši pilāri, katrs ar saviem indikatoriem, lai varētu arī novērtēt sasniegtos rezultātus. Un, vadoties pēc šiem indikatoriem, tika būvēti tālāk viedās attīstības virzieni Rīgas plānošanas reģionam. Belgija, piemēram, definējot savus viedos virzienus, ļoti fokusējās uz tehnoloģijām.

Savukārt mēs skatāmies ne tikai uz tehnoloģisko viedumu, bet viedu attīstību kā kopumu.

– **“Vieda pārvaldība ir zināšanās balstīta lēmumu pieņemšana.”**

– **Kā viens no Rīgas plānošanas reģiona attīstības priekšnosacījumiem Baltijas jūras reģiona kontekstā tiek minēta zaļā vide. Kādas priekšrocības tā sniedz attīstībai?**

R. Cimdiņš:
– Pareizāk to pat būtu saukt par “zili – zaļo” vidi, jo ļoti daudz ir arī ūdeņu – lielo upju Daugavas, Lielupes, Gaujas grīvas, ezeri un arī piekraste. Mūsu telpiskajā struktūrā liels īpatsvars ir dabisko teritoriju, kas savā ziņā ir pārejas teritorijas, koridori starp pilsētvidei raksturīgajām teritorijām. Jā, mūsu prioritāte ir sargāt šo “zili – zaļo” telpu, bet tajā pašā laikā vērtējam to kā potenciālu tautsaimniecībai, aktīvai atpūtai un arī kvalitatīvai dzīvesvidei ikdienā.

Rūdolfs Cimdiņš: “Rīgas reģionu raksturojošais atslēgvārds ir dažādība.”

Rīgas plānošanas reģionā nozīmīgu vietu ieņem jūras

piekraste – 185 kilometru kopgarumā gar Rīgas līci. Tā vienlaikus ir gan ekonomiski aktīva telpa ar ostām, tūrismu un ar to saistītiem pakalpojumiem un tajā pašā laikā arī dinamiska vide, kas pakļauta arī globālajām pārmaiņām, piemēram, klimata izmaiņām. Piekraste ir īpaša Latvijas daļa, kur “plānošanas kļūdas” var samērā ātri izpausties, mazinot piekrastes dabisko ekosistēmu spēju aizsargāt iekšzemes teritorijas. Kādi, jūsuprāt, būtu risinājumi šīs jutīgās zonas ilgtspējīgai attīstībai?

Sabīne Skudra: Lielākais izaicinājums ir atrast pareizo saimniekošanas veidu, nenodarot pāri videi. Tikai tūrisms, kā attīstības virziens šim vietām būs pārāk liels slogs. Mūsu reģionā ir attīstīti vairāki projekti tieši piekrastei – mazo ostu attīstībai, arī par iespējām attīstīt akvakultūru piekrastes zonā, neizjaucot ekoloģisko līdzsvaru. Ir daudzi tūrismam veltīti projekti – ko un kā labāk darīt tūrismam piekrastē, kā viņu pareizi nodarbināt šajā jutīgajā vidē.

Dažādība ir mūsu bagātība

Rīgas reģiona "zaļā" attīstība

► 12. lpp.

R. Cimdiņš:

– Mūsu piekrastes attīstība nozīmīga loma ir sezonālībai. Te ir jāmeklē risinājumi, kā dažādot to pašu tūrisma piedāvājumu. Ne mazāk svarīga ir infrastruktūras izbūve, kas mazina antropogēno slodzi, risina mobilitātes problēmas. Labs piemērs ir dabas parks «Piejūra», kam ir izstrādāts speciāls plāns apmeklētāju plūsmas organizēšanai, ir daudz paveikts arī apmeklētāju infrastruktūras sakārtošanai.

– Kājūredzatekosistēmu pakalpojumu pieejas integrāciju telpiskajā plānošanā?

S. Skudra:

– Mums kā reģionam ļoti palīdz ne vien Eiropas kopējā politika, dokumenti, bet arī projekti, kas skaidro un attīsta ekosistēmu pakalpojumu pieeju. Mēs redzam kopējo pieprasījumu pēc šādās pieejas, īpaši risinot klimata pārmaiņu jautājumus, kas Rīgas reģionam, esot piekrastē, ir īpaši aktuāli. Ekosistēmu pakalpojumu pieeja ir laba argumentācijas bāze starpnozaru sarunās, lai veidotu kopēju sapratni. Caur ekosistēmu pakalpojumiem mēs varam parādīt cilvēku vajadzību pēc dabas un arī finanšu ieguldījumu atdevi.

Sabīne Skudra: "Mēs katrs esam tiesīgi saņemt kvalitatīvu dzīves vidi, un mums katram ir pienākums strādāt pie tā, lai tāda tā būtu."

– Projektā «LIFE Ekosistēmu pakalpojumi», izstrādājot rekomendācijas ekosistēmu pakalpojumu pieejas integrācijai, šī pieeja tika skaidrota kā instruments ilgtspējīgas attīstības skaidrākai sapratnei un īstenošanai. Vai Jūs piekrītat šādam skaidrojumam?

R. Cimdiņš:

– Manas sajūtas, ka ilgtspējīgas attīstības koncepts kā tāds sevi jau ir "izdzīvojis". Dažādos laikos tas tika dažādi interpretēts, pielāgots pēc vajadzības. Es ekosistēmu pakalpojumu pieeju lielā mērā uztveru gan kā domāšanas veidu, gan kā konkrētu metodi, kā realizēt saprātīgas plānošanas uzdevumus.

Tās tēmas, kuras ietver ekosistēmu pakalpojumu jēdziens, kuras mēs šodien saucam par ekosistēmu pakalpojumiem, pašvaldībās un reģionos, kas plānoja saprātīgi, patiesībā jau ir ietvertas, bet tas tika izteikts citiem vārdiem – nenosaucot to par ekosistēmu pakalpojumu pieeju. Ieguvums no «LIFE Ekosistēmu pakalpojumi» projekta ir, ka tagad ir dots skaidrs formulējums šim jēdzienam un tā vietai plānošanas procesā. Vienota sapratne un lietojums tagad būs svarīgs pašvaldībām un reģioniem, strādājot pie jaunajiem plānošanas dokumentiem, un mēs kā reģions noteikti redzam šeit savu koordinējošo lomu. Ekosistēmu pakalpojumu jēdziens un vēl vairāki jēdzieni, ideju platformas, piemēram, korporatīvās sociālās atbildības jēdziens, viens

otru papildinot, ievirza šo agrīno ilgtspējīgas attīstības idejas attīstību jaunā pakāpē.

– Vai jūs redzat perspektīvu ekosistēmu pakalpojumu pieejas izmantošanai Latvijā plānošanas darbā?

S. Skudra:

– Tas, ko mēs redzam savā reģionā, ka ļoti būtiska ir katra individuālā speciālista – plānotāja – sapratne, prasmes un iemaņas lietot jaunākās metodes, pieejas. Tālāk jau speciālistu "misija" ir runāt ar saviem novadu vadītājiem, skaidrot politikiem un vietējai sabiedrībai. Ir jāapzinās, ka šie faktori, kurus skar ekosistēmu pakalpojumu pieeja, būs jāņem vērā gan pie jaunās fondu sadales, gan strādājot ar jaunajiem plānošanas dokumentiem. Daļa speciālistu tam jau ir gatavi un saprot kā "būvēt" savu argumentāciju, izmantojot arī ekosistēmu pakalpojumu pieeju, bet daļai tas vēl ir priekšā un dažādi paliginstrumenti – vadlīnijas, rekomendācijas,

Ekosistēmu pakalpojumi ir tie labumi un ieguvumi, ko cilvēkam sniedz daba – apgādā ar dažādiem resursiem (savvaļā iegūstami pārtikas produkti, daudzveidīgi izejmateriāli, apstākļi pārtikas izaudzēšanai), pasargā no dabas stihijām (palienu regulē plūdus upju ielejās, kāpas akumulē vētras postījumus) un nodrošina dzīvībai piemērotus apstākļus (ražo skābekli, regulē klimatu, nodrošina ar tīru ūdeni un gaisu), sniedz nemateriālas vērtības (iespēju atpūsties dabā, baudīt ainavas, gūt iedvesmu un uzturēt labu veselību).

semināri, lekcijas – ir ļoti būtisks atbalsts plānotājiem.

R. Cimdiņš:

– Vislabāk jaunu lietu ieviešana sekmējas tām pašvaldībām, kas ir atvērtas jaunajam, spēj skatīties pāri pašvaldības robežām, sadarbojas. Ne visur ir pietiekama kapacitāte šādam plašākam skatījumam.

S. Skudra:

– Mūsu reģionā liela daļa pašvaldību var ar kaut ko izcelties, katram ir kāda sava stiprā puse – vai tas būtu spēcīgs nevalstiskais sektors, vai progresīvas un sekmīgi realizētas projektu idejas. Mēs, Rīgas reģions, esam lutināti ar savām pašvaldībām. To, protams, nosaka arī mūsu ekonomiskā vide un spēja piesaistīt spēcīgus speciālistus, kas ir kritiski svarīgi arī ekosistēmu pakalpojumu pieejas ieviešanai. Ja pašvaldība jau ir progresīva kādā jomā, tad tas ir tikai laika jautājums jaunas jomas ietveršanai savā darbā.

– Vai arī citi Latvijas plānošanas reģioni iet šo "zaļo" ceļu?

R. Cimdiņš, S. Skudra:

– Ir tomēr jūtama reģionu specializācija, ko lielā mērā nosaka reģiona izvietojums un apstākļi. Vidzeme ir ļoti spēcīga,

ar senām zaļajām tradīcijām, ko nosaka gan Gaujas ieleja, nacionālā parka loma. Zemgalē pēdējā laikā ļoti sākuši pievērst uzmanību vides jautājumiem caur ainavu plānošanu reģiona līmenī. Kurzemē atkal vairāk skatās caur resursu ilgtspējīgu nodrošinājumu, kur vide ir definēta kā tūrisma pamatresurs un vēlme nosargāt un nenoplicināt to ir augsta.

– Latvijas ilgtspējīgas attīstības stratēģijā kā viena no septiņām attīstības prioritātēm ir minēta "daba kā nākotnes kapitāls". Kā jūs redzat šo kapitālu savā reģionā? Vai tas ir kapitāls ne tikai nākotnei, bet arī šodienai?

– Dažādība ir tā, kas veido reģiona dabas kapitālu. Ainaviskā dažādība, augstvērtīgu dabas teritoriju līdzspastāvēšana ar Rīgas metropoli. Ja jānosauca ir dažas lietas, tad tā ir piekraste, Rīgas un Pierīgas "zili-zaļā" telpa ar mežiem un upju ielejām. Jā, tā ir mūsu identitāte, kas veido piederības sajūtu.

PROJEKTA «LIFE EKOSISTĒMU PAKALPOJUMI VADĪTĀJA» INGA HOŅAVKO

MŪSU PASTĀ

Civilizētā sabiedrībā dzīvot uz bērnu rēķina ir amorāli

Mūsu redakcijas e-pastā esam saņēmuši jau pērn augustā tapušu bijušo mežu kopēju un audzētāju vēstuli. To parakstījuši: Jaunjelgavas MRS galvenais mežzinis, mežzinātņu doktors **G. Skriba**; Talsu MRS ilggadējā mežu izmantošanas inženiere **L. Bērziņa**, Ventspils un Ugādes MRS ilggadējais mežu aizsardzības inženieris **A. Mačtams**, Smiltenes mežniecības mežziņa vietniece **A. Viža**, Cēsu MRS direktors **E. Eglīts**, bijušais meža meliorators **G. Klapars**, Meža ministrijas meža atjaunošanas inženiere **I. Birzgale**, Daugavpils MRS direktors **A. Reļiņš**, Kuldīgas MRS Abavas mežniecības mežzinis **E. Kiršpīlis**; Jaunjelgavas MRS Lāčplēša un Erberģes mežniecību mežzinis **J. Censoņis**. Publicējam tās fragmentu:

"Mēs, bijušie Latvijas mežkopji, kuri savu mūžu esam veltījuši valsts mežiem, tos audzējuši, kopuši un sargājuši un, Latvijai atgūstot neatkarību, nodevuši tai dižākos un vērtīgākos mežus Eiropā, tagad ar nožēlu skatāmies, cik netāldredzīgi šobrīd tie tiek apsaimniekoti un cik apzināti sabiedrība tiek maldināta par pašreizējo meža stāvokli.

Mūsu visu kopīpašums – valsts meži – radās pagājušā gadsimta divdesmito gadu sākumā, kad Latvijā pēc neatkarības atgūšanas notika agrārā reforma. Tajā laikā mūsu valsts bija kara izpostīta, nabadzīga un valsti valdīja posts, trūkums un pat bads. Tā laika valsts vadītājiem bija jādomā, kā palīdzēt cilvēkiem izdzīvot. Daudz ko šajā jautājumā varēja palīdzēt meži. Tos varēja privatizēt, intensīvi cirst, pārdot un gūt īslaicīgu izdzīvošanas labumu. Mūsu toreizējie valsts vadītāji tā nerikojās. Viņi apzinājās, ka koki mežā ir kā bankā ieguldīts kapitāls, kurš, pareizi apsaimniekots, sabiedrībai var dot daudz lielāku un ilglaicīgāku labumu. To apzinoties, tie atļāva privatizēt tikai 20% no visiem tajā laikā Latvijā esošajiem mežiem, 80% atstājot valsts īpašumā. To pārvaldīšanai tika nodibinātas 78 virsmežniecības, 378 mežniecības un izveidots ap 2700 mežsargu apgaitu. Tā laika valsts mežu izmantošanā galvenā prasība bija ne cirst vairāk, nekā mežs spēj atjaunoties. Tā noteikšanai pie Meža departamenta tika izveidota 59 cilvēku liela meža speciālistu grupa, kuras uzdevums bija dabā izvērtēt katru meža nogabalu, izgatavot mežu plānus un noteikt ikgadējo meža izmantošanas tāmi. 1937. gadā, kad šis darbs bija pilnībā veikts, tika konstatēts, ka 1,4 miljonu hektāru lielajā valsts mežu platībā kopējā koksnes krāja ir 140 miljoni ku-

bikmetru, kas gadā spēj atrāžot 4,1 miljonu kubikmetru lielu koksnes daudzumu. Turpmākajos gados šis pieaugums nedaudz palielinājās un sasniedza ap 5 miljoniem tonnu kubikmetru. Tas tad arī bija tas koksnes vairums, kuru 70 gadu garumā mežsaimnieki atļāva mežrūpniekiem nocirst. Pat karš un okupācijas laiks maz ko šajā kārtībā mainīja. Tas tad arī deva iespēju Latvijai, atgūstot neatkarību, saņemt savā valdījumā šos dižos mežus.

Viss mainījās, kad to vismazāk gaidīja. Latvijai atgūstot neatkarību, kad sabiedrība atradās daudz labākos apstākļos, salīdzinot ar tiem laikiem, kad valsts meži radās, viens no mūsu pirmajiem valsts vadītājiem – I. Godmanis –, nonācis valsts budžeta sastādīšanas grūtībās, pieprasīja mežus cirst vairāk, nekā ties spēj pieaugt. [..] Mežrūpniekiem, kuriem mežu audzēšana bija sveša lieta un kas jau sen bija vēlējušies mežu cirst vairāk, nekā mežsaimnieki to atļāva, nu ceļš bija vaļā. Tādējādi pirmajos mūsu brīvvalsts 3–4 pastāvēšanas gados tika nocirsts tik, cik drīkstēja nocirst tuvākajos desmit gados. Turklāt tie bija visvērtīgākie mūsu mežu koki, kuri vairumā gadījumu neapstrādātā veidā aizceļoja uz ārzemēm. Kāds labums no tā tika sabiedrībai, nav zināms, bet tas bija pietiekoši, lai meža izmantošanas lo-bijs kļūtu tik ietekmīgs, kas spēja panākt jebko, lai tikai viņiem nesamazinātos mežu cirstāšanas iespējas. Pirmais, ko tie

panāca, bija izmaiņas Meža likumā, kas līdztekus atļautam koku cirstmetam (priedei 100, eglei 80 gadu) atļāva cirst arī jaunākus kokus, ja vien to caurmērs krūšu augstumā sasniedza 34 cm. Tā rezultātā no mūsu mežiem izzuda vērtīgākās pieaugušās mežu audzes. Bet ar to mežu izmantošanai vēl bija par maz. 2000. gadā, nerēķinotiem ar pārējo mežkopju un sabiedrības domām, neliela, ar meža izmantošanu saistīta cilvēku grupa it kā tirgus ekonomikas interesēs nodibināja AS «Latvijas valsts meži», kas pārņēma meža apsaimniekošanu. Pēc būtības tas bija mežu apsaimniekošanas apvērsums ar nolūku atstādināt no mežu apsaimniekošanas mežsaimniekus, kas meža saglabāšanas interesēs neatļaidīgi ierobežoja to darbību, un pašiem meža izmantošanai pārņēmt pilnīgu rīcības brīvību pār Latvijas valsts mežiem...

[..] Latvijas pirmās brīvvalsts laikā to apsaimniekotājs Meža departaments ik gadu rakstiski sniedza sabiedrībai vispilnīgāko pārskatu par savu darbību un meža stāvokli, bet tagadējais meža apsaimniekotājs «Latvijas valsts meži» to nedara. Aptuveni tiek darīts zināms, cik no meža ienākumiem ieskaitīts valsts budžetā, un tas arī viss. Kur aizplūst pārējie ienākumi no mežiem, nav zināms. Pirmās Latvijas brīvvalsts laikā valsts meža apsaimniekotājus regulāri kontrolēja neatkarīgi, zvērīnāti meža revidenti, padomju laikā – Meža ministrijas izveidotas komisijas, bet tagad to ne-

dara neviens. Palikušais mazskaitlīgais Valsts meža dienests, kuram saskaņā ar Meža likumu tas būtu jādara, atrodoties vienā pakļautībā ar meža izmantošanu un esot stipri finansiāli atkarīgs no tā, uzskata par labāku nejaukties valsts mežu apsaimniekotāju darbībā. [..]

Kad mežu apsaimniekošanu pārņēma mežrūpnieki, bija skaidrs, ka meža izmantošana palielināsies. Bet, ka tas notiks tik dramatiski, neviens nedomāja. Nedomāja, ka turpmāk uz mežu raudzīsies vienīgi kā uz naudas gūšanas objektu, neņemot vērā tā sociālo, ētisko, bioloģisko, ainavisko un cita veida meža nozīmīgumu. Sākās pat debates, vai nav jāļauj kokiem augt līdz pilngatavībai, bet tie nocērtami jau tad, kad sāk samazināties to gadskārtu pieaugums, tas ir, pusmūža vecumā, tādējādi pārvēršot mūsu mežus par plantāciju mežiem. Pie tam netiek ņemts vērā, vai patiesais meža īpašnieks – sabiedrība – to vēlas vai ne.

Sabiedrība tiek maldināta, ka uztraukumam par meža stāvokli nav pamata, jo meža platība palielinās. Palielinās gan, bet tas notiek lauku aizaugšanas dēļ uz privāto meža īpašnieku rēķina, no kā sabiedrībai ir maz labuma. Valsts mežu platības ar nelielu procenta daļas starpību ir tādas pašas, kādas tās bija to izveides sākumā. Attaisnošanās, ka varam valsts mežus izmantot intensīvāk, jo kopējā meža platība palielinās, ir kārtējā sabiedrības maldināšana.

► 15. lpp.